De kan ikke vente at faa Solskinsbrev i Graavejr, naar der ikke er saa meget som en lille bitte lys Plet at opdage paa Himlen.

Men jeg havde jo lovet Dem at skrive, og jeg har nu holdt mit Løfte; De har nu faaet at vide, hvor kedelig en Regnvejrsferie kan gøre et Menneske. *Olga.*

Gift Kvinde.

I Norge er der fra Regeringens Side forelagt et Forslag til Udvidelse af gifte Kvinders Adgang til at drive Handel og Haandværk. Indredepartementet, hvem Sagen er forebragt, siger, at det ikke kan tillægge de Indvendinger, som mener, „at en selvstændig Virksomhed for gift Kvinde skulde komme i Strid med hendes Stilling som Hustru," nogen Magt.

Propositionens 1. § lyder saaledes:

Enhver Kvinde, der er 21 Aar gammel og ikke har gjort sig skyldig i saadan Forbrydelse eller været idømt saadan Straf, som udelukker Mænd fra at erhverve Borgerskab i Købstad eller Ladestad eller Handelsbrev paa Landet, skal paa Forlangende meddeles Næringsbrev paa Handel og Haandværk."

Mormonernes Hustruer.

I det engelske Kvindeblad „The woman's Herald" fortæller Mounteney Iephson følgende:

„Jeg stødte til Stanley's i Saltsøstaden og vi tilbragte et Par Dage der. Vi blev gæstfrit modtagne af Mormonerne, især af nogle af den store „Young" Familie. Vi var i Huset hos en Mrs. Young, T. W. Young's Kone; han er den tredjeældste Søn af den store „Brigham".

Det var en nydelig lille Kone med sørgmodige Øjne, og intet Under, for hun var „Brigham's" yngste Datter og følgelig sin Mands Søster. Der er de mærkværdigste Slægtskabsforhold i Saltsøstaden. Noget mere rædselsfuldt end den moralske Atmosfære paa dette Sted kan vanskeligt tænkes. Vi hørte de gyseligste Beretninger om Mormonerne i Brigham Young's Dage, da Byen var afskaaren fra den øvrige Verden og ingen Jærnbane førte til den. Den laa godt gemt midt i en stor Sand- og Saltørken, og der var oprettet et Rædselsregimente, der trodser al Beskrivelse. Heldigvis laa den ogsaa paa den direkte Vej mellem New York og San Francisco, og Jærnbanen, der nu gennemskærer den, har bragt med sig en friskere Luftning fra den store Verden og brudt Mormonernes Magt. Det fremgaar af Beretningerne, at enhver smuk, ung Kvinde, der vakte Brigham Young's Lyster, var nødt til at ægte ham. Hvis hun var ugift gik det glat nok; hvis hun derimod var gift, blev hendes Mand sendt ud i en „hellig Mission", hvorfra han aldrig vendte tilbage. Der var blandt disse „Sidste Dages Hellige" en Apostel, der gik under Navnet „Hævnens Engel", og hvis Pligt det var at sørge for, at enhver, der var ubehagelig for Brigham Young eller stod ham i Vejen, blev „fjærnet"; og efter hvad vi hørte, havde samme Apostel det meget travlt.

Adskillige Kvinder maatte ægte Brigham Young paa denne Maade. Det var forgæves, at den ulykkelige Skabning bad om at maatte begræde sin døde Mand som Enke eller forsikrede, at hun ikke ønskede at ægte hans Morder. Mormonerne opløftede alle som en deres Røst mod hende og bebrejdede hende, at hun ikke skønnede paa den Ære at blive gift med deres „Præst og Profet".

Vor Værtindes Moder var en meget smuk, svensk Pige, der var kommen til Saltsøstaden med sin Mand. De var hinanden hengivne, lykkelige i deres Kærlighed, arbejdsomme, hæderlige Folk. De havde imidlertid ikke været længe i Byen, førend Brigham Young's begærlige Øjne faldt paa hende. Udfaldet var givet. Den unge Svensker blev sendt bort i en „hellig Mission" og blev dræbt i en Cannon (Kløft) i Bjærgene; Brigham tog den ulykkelige Kvinde og gjorde hende til sin Hustru.

Mange Aar efter faldt „Profeten"s lystre Øjne paa en vis Eliza Del, hvis Mand levede i Byen; det var den gamle Historie om igen — han blev dræbt og Kvinden bragt til „Bikuben", som han kaldte sit Etablissement. Eliza Del, rasende af Fortvivlelse, undslap imidlertid fra den forbandede By, flygtede over Prairien og Alleghampbjærgene og hvilede ikke, førend hun stedtes for de Forenede Staters Senat i Washington. Her gik denne behjærtede Kvinde i Skranken for sine ulykkelige Søstre i den rædsomme By. Hun talte med Fortvivlelsens Mod; hun fortalte med stærke og lidenskabelige Ord sin sørgelige Historie Hun skildrede saa levende Ugudeligheden, Elendigheden, og Rædselsherredømmet i Saltsøstaden, at hele Forsamlingen, i den højeste Forbitrelse, rejste sig og svor paa at gøre en Ende paa slige Gærninger. Saadan var de sørgelige Historier, en af de forskudte Hustruer fortalte mig med hviskende Stemme.

En Lov er nu udstedt, som forbyder Polygami, og Jærnbanens Anlæggelse op til Byen har gjort det muligt at sætte den i Kraft.

For Tiden er der Skarer af forskudte Hustruer i Saltsøstaden, og de maa, tillige med deres Børn, forsørge sig selv saa godt de kan.

Vor Værtinde var T. W. Young's fjerde Hustru, og da Loven var udstedt, der forbød ham at have mere end en Kone, beholdt han hende, sin Søster, og forskød de andre tre Jeg talte en hel Del med den ene af hans tre forskudte Koner, og hun fortalte mig om al den Ugudelighed og Elendighed, der endnu var til i Byen. Hun turde næppe tale til mig af Frygt for at det skulde komme ud. Disse Fortællinger bragte mit Blod til at koge. Hendes Mand er Millionær — han forskød hende og hendes Børn uden at give dem en eneste Øre.

Ved en Festlighed om Eftermiddagen til Ære for Stanley's, var der en hel Mængde Folk samlede og de var beslægtede med hverandre paa kryds og tværs, saa man kunde løbe helt sur i det. Jeg ynkede de stakkels Kvinder, der var opdragne til dette Liv.

---

1)

Dolce far niente.

Af

Johan Nordling.

Han var en Tredjedel Literat, en Tredjedel Kunstner og for Resten Selskabsmenneske.

Og eftersom nu hans Tredjedel, Literaten, havde haft fuldt op at gøre hele den lange, barske Vinter med Bladene og med Korrespondencer, og hans Tredjedel, Selskabsmennesket, begyndte efter Sæsonens Baller og brusende Liv at finde Julidagene lovlig døde, lade og ensformige, saa gik han en smuk Formiddag op til Redaktionskontoret for at anmode om en Maaneds Ferie.

„Gud forbande mig, om det ikke er utaaleligt her i Byen. I Kungsträdgården er der dødt som i en Ørken. I Strømparterren er der ikke et ordentligt Menneske. Norr bro — afskyelig. Du maa give mig fire Ugers Permission, kære Ven. Lidt Studier, lidt Skärgaardsluft — Du forstaar."

Og da han saa' den tvivlraadige Mine skyndte han sig at tilføje:

„Jeg kan jo altid faa en eller anden Idé. En lille Lækkerbidsken for Bladet. Føljetonafdelingen — Skärgaardshistorier — lidt pikant — hvad mener Du?"

„Naa, saa rejs da, for Fanden; jeg maa saa se at komme ud af det alene; men ikke mere end fire Uger, husk vel paa det. Jeg skal til Bryllup i Vestergötland, og saa maa Du være her?"

„Fejler ikke, stol bare paa mig — passer altid paa. Farvel, Farvel, — Tak for Ferien!"

Gik saa ned til Becher & Co. og købte Farver, Pensler og Lærred til sin Tredjedel, Kunstneren.

„Ikke noget videre. Bare lidt Dilettanteri. Fusker i Faget. — Fornøjeligt og pikant. De forstaar."

Og Herren bagved Disken bukkede og udtalte som sin ærbødige Overbevisning, at det vist „ikke var noget Fuskeri. Om Forladelse, min Herre, men saaledes siger de alle"

„Naa naa, naa naa. Bedre noget end intet. Fordringsløs Natur. — De forstaar?"

Fru Frøman kunde da slet ikke begribe hvad Hr. Alm skulde ud og fjante for. Som om der ikke var langt bedre i Byen. Der ude i Skärgaarden fandtes der hverken vaadt eller tørt, ikke andet end Saltvand og Graasten. Og saa hendes gode Middage, ja, dem kunde han da skyde en hvid Pind efter. Og Amelie. Hvem skulde nu om Aftenen gaa med hende paa Berns Salon og paa Viktoriatheatret og byde paa Køreture? (Mama var altid med naturligvis. Det kære Barn kunde jo ikke gaa alene.)

Men alt det sagde hun, naar Hr. Alm ikke hørte det. Sagtens for at skaane hans Følelser.

Han var borte en Tur. Rejste om Morgenen og kom hjem om Aftenen. „Havde fundet en henrivende lille Holm — aa, saa henrivende! Bare en eneste Fiskerhytte — Mand, Kone og en Datter i Huset — tror jeg. — Brillant Luft — prægtige Udsigter. Naturliv — Robinson Krusoe — De forstar."

„At De kan have Hjerte til at forlade os, Hr. Alm, og lade os blive alene og hjælpeløse i Byen!" sagde Amelie med et Smil og et langt smægtende Blik under de